

Arrest

nr. 172 400 van 26 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 04 april 2016 met referentnummer 61338.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SENAVERE die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat er voor de door hem aangevoerde problemen interne

bescherming voorhanden is. Tevens werd opgemerkt dat verzoeker zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend waarmee hij de ernst van zijn asielaanvraag danig op de helling zet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat zij nog bijkomende stukken heeft ingediend. Zij vervolgt dat zij en haar familie wel degelijk het slachtoffer dreigen te worden van bloedwraak omwille van de daden van haar broer. Zij vervolgt dat het Commissariaat-generaal zelf erkent dat zij wordt gezocht en dat zij en haar familie problemen kennen over een grondkwestie. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij geen bescherming kan krijgen van de Albanese autoriteiten die geen slagkracht hebben om de burgers te beschermen. Zij besluit dat er in Albanië jaarlijks nog talrijke slachtoffers vallen in bloedwraakgeschillen.

In de beschikking wordt het volgende gesteld: “De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.”

Ter terechtzitting beperkt verzoekende partij zich tot het beknopt herhalen van haar relaas en eerder afgelegde verklaringen, doch zij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen op grond waarvan door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld en geoordeeld dat zij niet alle redelijkerwijze van haar te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput - o.a. door blijkens haar verklaringen geen aangifte te doen van de bedreigingen die de vader van het slachtoffer van haar broers seksuele misbruik in het kader van een uitgeroepen bloedwraak had geuit- en dat zij dus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was. Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk vermogen te doen of dit in een ander daglicht vermogen te stellen.

Verzoekende partij oppert zeer algemeen dat de Albanese autoriteiten geen slagkracht hebben om de burgers te beschermen, doch zij toont niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen.

Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekende partij toont niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij alle redelijkerwijze te verwachten en realistische mogelijkheden tot bescherming en/of hulp in Albanië heeft uitgeput.

De door verzoekende partij eerder neergelegde stukken, als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegd, zijn, wat de attesten d.d. 2 en 4 maart 2016 van respectievelijk het “*Leiderschap van oudsten van de dorp Prosek Mirdite*” en het stadsbestuur van Mirdite betreft, gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopieën. Bovendien maken ze louter gewag van het conflict van verzoekende partij met Z.D., doch de documenten doen geen afbreuk aan en werpen geen ander licht op de beschermingsmogelijkheden voor verzoekende partij in haar land van herkomst. De overige bijgebrachte stukken, krantenartikels en attesten, zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (*cf.* RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene stelling dat er in Albanië jaarlijks nog talrijke slachtoffers vallen in bloedwraakgeschillen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 mei 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS